

Arrest

nr. 321 310 van 6 februari 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. QUESTIAUX
Piersstraat 39
1080 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 januari 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 7 januari 2025.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. QUESTIAUX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van een verzoek om internationale bescherming (hierna: VIB) dat door verzoeker op 4 november 2024 werd ingediend in België. Ze is genomen met toepassing van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening). Ze werd op 21 januari 2025 aan verzoeker betekend en luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

*naam: S.
voornaam: L. A.
geboortedatum: 05.06.1976
geboorteplaats: Maryam
nationaliteit: Afghanistan*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Bulgarije (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

*De heer S., L. A., verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan is, diende op 04.11.2024 een verzoek om internationale bescherming in bij onze diensten. De betrokkene legde daarbij een kopie van zijn taskara voor met nummer *, afgegeven op 17.02.1397 in Laghman door het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Daarnaast legde hij een kopie van een politiekaart voor met nummer *, afgegeven door de Afghaanse Nationale Politie en geldig tot 19.12.2023. De betrokkene stelt nooit in het bezit geweest te zijn van een paspoort.*

Zijn vingerafdrukken werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen.

Dit onderzoek leidde tot een treffer die aantoont dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming op 19.09.2024 in Bulgarije.

De betrokkene werd in verband met zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 13.11.2024. De betrokkene stelt religieus gehuwd te zijn en 5 kinderen (één kind overleden) te hebben. De betrokkene zijn partner en kinderen bevinden zich niet in de lidstaten en vergezellen de betrokkene niet in het verzoek om internationale bescherming. De betrokkene stelt geen familieleden in België of in een andere lidstaat te hebben.

De betrokkene verklaart Afghanistan verlaten te hebben op 23.08.2021 en naar Iran gereisd te zijn. Hij stelt daar drie verbleven te hebben. Vervolgens verklaart hij vijf maanden in Turkije geweest te zijn. Naar eigen zeggen kwam de betrokkene op 19.09.2024 aan in Bulgarije. De Eurodac-resultaten tonen aan dat zijn vingerafdrukken in Bulgarije genomen werden op 19.09.2024. De betrokkene stelt tot 30.09.2024 in Bulgarije verbleven te hebben en daarna vijftien dagen in Servië en vijftien dagen in Bosnië verbleven te hebben. Vervolgens verklaart hij een doorreis gemaakt te hebben door Kroatië, Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk. De betrokkene stelt op 02.11.2024 in België aangekomen te zijn.

Op 14.11.2024 werden de Bulgaarse instanties gevraagd de betrokkene terug te nemen. Op 20.11.2024 stemden de Bulgaarse instanties met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 in met de terugname van de betrokkene, die in Bulgarije gekend is als: A. M., L., °18.08.1986/Afghanistan. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Sofia.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

De betrokkene verklaart dat hij in Bulgarije opgepakt werd en er verplicht werd om zijn vingerafdrukken te geven. Hij stelt er geen verzoek om internationale bescherming in gediend te hebben.

Betreffende de bewering dat de betrokkene in Bulgarije werd gedwongen tot het laten registreren van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde

controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten.

De betrokkene ontkent dat hij internationale bescherming vroeg in Bulgarije. Hieromtrent merken we op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Bulgarije opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Bulgarije.

Voorafgaand aan zijn verzoek in België vroeg de betrokkene internationale bescherming in Bulgarije. Hij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel. De Bulgaarse instanties erkenden ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en hun verplichting de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Bulgarije.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van

hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Bulgaarse instanties stemden op 20.11.2024 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...); b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”.

Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Dit betekent dat het door de betrokkene in Bulgarije ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is. De instanties in Bulgarije zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We wijzen erop dat Bulgarije partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Bulgaarse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Bulgarije onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Tijdens het persoonlijk gehoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene verklaart een verzoek om internationale bescherming in België ingediend te hebben omdat alle mensen België aanraadden. De betrokkene stelt dat België militairen erkent. Daarnaast verklaart de betrokkene dat er in België betere werkgelegenheden zijn en dat de mensen vriendelijk zijn. De betrokkene uit bezwaar tegen een overdracht aan Bulgarije omdat hij er mishandeld werd. Hij stelt dat hij er vaak geslagen werd. De betrokkene verklaart hier geen bewijs van te hebben. Daarnaast stelt hij er onvoldoende voedsel gekregen te hebben. Hij stelt dat toen hij hen duidelijk maakte dat hij een soldaat was dat ze hem nog meer sloegen.

Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat de betrokkene stelt dat alle mensen hem België aanraadden, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Bulgarije. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij bezwaar heeft tegen een overdracht aan Bulgarije omdat hij gehoord heeft dat de asielprocedure beter is in België, merken we het volgende op. Het feit dat de betrokkene een bepaalde lidstaat als doelstelling vooropstelt, is een louter subjectief gegeven. We wensen nog eens te benadrukken dat in de context van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel de criteria en mechanismen zijn vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat een verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Bulgarije wil zijn, kan ook niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). (

De betrokkene stelt dat de mensen in België vriendelijk zijn. Met betrekking tot discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van

racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft tot de conclusie dat de Bulgaarse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Bulgarije. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Bulgaarse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Bulgaarse bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Bulgaarse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Bulgaarse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Bulgaarse grondgebied verblijven.

Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Betreffende een overdracht naar Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene verder ook dat hij gedurende zijn verblijf in Bulgarije slecht behandeld werd en hij stelde in dit verband dat hijzelf geslagen werd door de politie. Echter benadrukken we dat betrokkene hierbij tevens ook verklaarde dat dit incident plaatsvond in de context van de registratie van zijn vingerafdrukken in Bulgarije omwille van het feit dat hij verzet toonde tegen deze verplichte registratie. Verder wensen we ook op te merken dat betrokkene deze verklaring niet verder aanduidde aan de hand van concrete verklaringen en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Gezien het feit dat de betrokkene de bovenstaande verklaringen niet verder duidt en geen elementen aanreikt om die te staven, in combinatie met het feit dat betrokkene verklaarde dat dit incident plaatsvond op het moment dat betrokkene zich verzette tegen de registratie van zijn vingerafdrukken in Bulgarije, kan worden besloten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Dit wordt ook geduid door de verklaringen van betrokkene dat hij geen vrije keuze had om zijn vingerafdrukken te laten registreren wat tevens ook aantoonde dat betrokkene enige vorm van verzet toonde tegen de verplichte registratie van zijn vingerafdrukken in Bulgarije. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

De betrokkene stelt in totaal elf dagen in Bulgarije verbleven te hebben, waarvan tien in een gesloten centrum. De vasthouding op de grens en de daaropvolgende detentie van de betrokkene (gedurende +/- 10 dagen) door de Bulgaarse instanties vanwege het illegaal overschrijden van de grens impliceert op zich geen inbreuk op artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”, bewaring is toegestaan wanneer een persoon aantoonbaar de inreisbeperkingen wil omzeilen. Het EHRM stelt in Saadi tegen het Verenigd Koninkrijk dat iedere binnenkomst onrechtmatig is totdat een lidstaat de binnenkomst in het land autoriseert. De bewaring van een persoon die wil binnenkomen maar daar geen toestemming heeft voor gekregen kan dan ook als doel hebben te beletten dat de persoon op onrechtmatige wijze het grondgebied betreedt, het moment waarop iemand al dan niet tijdelijke toestemming krijgt om het grondgebied te betreden of er tijdelijk te verblijven is grotendeels afhankelijk van het nationale recht.

Zodra iemand een verzoek om internationale bescherming doet uit die persoon de intentie om het grondgebied rechtmatig te betreden en de motieven om de persoon langer vast te houden moeten dan ook

opnieuw worden overwogen en afgetoetst aan de objectieve criteria in de nationale wetgeving om willekeur te voorkomen.

Betrokkene reikt geen elementen aan die erop wijzen dat zijn detentie er toe zou hebben geleid dat hij niet daadwerkelijk de mogelijkheid heeft gekregen om zijn verzoek zo snel mogelijk in te dienen, noch dat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de gestelde termijn zou zijn geregistreerd, de betrokkene genoot vanaf zijn intentieverklaring van de beschermende maatregelen van de procedurerichtlijn(2013/32/EU). Het komt de Bulgaarse autoriteiten toe de bewaring van een persoon die werd gestopt bij illegale grensoverschrijding te handhaven zolang als wat op basis van objectieve criteria noodzakelijk is om een geslaagde verwijdering naar het land van herkomst te garanderen en voor zover de motivering van de vrijheidsontneming geval per geval op de evenredigheid wordt overwogen en dat de omstandigheden in overeenstemming zijn met de mensenrechten zoals vastgelegd in het EVRM en het handvest van de grondrechten van de EU, verder is er het onbetwistbare recht van de lidstaten om de vrijheid van vreemdelingen in het kader van immigratiebeheersing te controleren en de toegang tot het grondgebied en tijdelijk verblijf in nationale wetgeving vast te leggen.

Het verhaal van betrokkene impliceert dat hij na de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming binnen een redelijke termijn werd overgebracht naar een open opvang centrum en dus werd toegelaten tot een tijdelijk verblijf op het grondgebied.

We wensen te verwijzen naar het in 2024 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije (Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee, "Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2023 update"), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/bulgaria/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. Verder wensen we te verwijzen naar de factsheet "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria" die door de Bulgaarse autoriteiten op 20.04.2023 werd opgesteld en die eind april 2023 op de website van de EUAA werd gepubliceerd. Deze factsheet kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation, die op 29.11.2022 in het Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA) van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. In de roadmap werd vastgesteld dat er behoefte is aan objectieve en neutrale informatie inzake opvang- en detentieomstandigheden en de asielprocedure in de lidstaten, die gebruikt kan worden als referentie bij transferbesluiten en in het kader van beroepsprocedures voor de nationale rechter. Om aan deze behoefte te voldoen, stelden de Europese Commissie en het EUAA gezamenlijk een template op aan de hand waarvan de lidstaten relevante informatie kunnen verstrekken over de toepasselijke rechtsbepalingen en de praktische uitvoering ervan. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. De factsheet is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/dublinprocedure> en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. We benadrukken dat het om een actueel document gaat dat regelmatig zal worden bijgewerkt door de Bulgaarse autoriteiten. Tot slot verwijzen we ook naar een verslag van een werkbezoek van onze diensten aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 09.02.2023. Het bezoek had als doel de contacten met de Bulgaarse autoriteiten inzake Dublin te bevorderen en aanvullende informatie te bekomen betreffende de toegang tot de procedure en de opvangvoorzieningen na een overdracht onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 (verslag wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen in het kader van de Dublinprocedure worden in het algemeen niet met obstakels geconfronteerd wat toegang tot het grondgebied betreft. Voorafgaand aan de overdracht brengt het SAR (het State Agency for Refugees, het voor de opvang verantwoordelijke agentschap) de grenspolitie op de hoogte van de overdracht en van de plaats waar de persoon moet worden opgevangen. Als er een lopende procedure om internationale bescherming is of de procedure werd stopgezet omdat de persoon was verdwenen, wordt de betrokkene overgebracht naar een SAR-opvangcentrum. Als er na een onderzoek ten gronde reeds een definitieve beslissing werd genomen, kan de betrokkene na overdracht naar een detentiefaciliteit worden overgebracht. Personen in deze situatie worden dan als illegale migranten beschouwd (AIDA-rapport, blz.49, 77). Als de procedure om internationale bescherming van een persoon werd stopgezet omdat hij was verdwenen, en deze persoon later wordt overgedragen aan Bulgarije in het kader van de Dublinprocedure, moet de procedure worden heropend, tenzij er nog geen beslissing ten gronde in absentia werd genomen (AIDA-rapport, blz. 49, 77). Personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend, worden doorgaans ondergebracht in opvangcentra op hun verzoek en afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra (AIDA-rapport, blz. 77). Indien een persoon verdween en de procedure in Bulgarije werd stopgezet, zoals het geval kan zijn bij

personen die in het kader van de Dublinprocedure worden overgedragen aan Bulgarije, kan de materiële opvang worden ingetrokken (AIDA-rapport, blz. 78-79). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, en meer bepaald artikel 20(1)a van deze richtlijn, erin voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De directie van de opvangcentra beslist of een persoon al dan niet opvang krijgt en de betrokkene kan tegen een weigering beroep aantekenen en kan daarbij rechtsbijstand krijgen (AIDA-rapport, blz. 79).

Volgens de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt bij een overdracht op basis van een overnameakkoord de procedure om internationale bescherming gestart vanaf de registratie van de persoon. De registratie kan plaatsvinden op de luchthaven bij aankomst of in een SAR-opvangcentrum. Bij een overdracht op basis van een terugnameakkoord wordt de procedure heropend wanneer de verzoeker daarom vraagt. Er wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld bij registratie (factsheet, blz. 6; verslag werkbezoek, blz. 4). Overdrachten vinden uitsluitend plaats via de luchthaven van Sofia (verslag werkbezoek, blz. 6). Verzoekers krijgen bij aankomst in Bulgarije na overdracht schriftelijke informatie van de politie over toegang tot de procedure (factsheet, blz. 7). Na overdracht worden de verzoekers er door de grenspolitie schriftelijk van in kennis gesteld dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia moet begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming. De Bulgaarse autoriteiten gaven in hun in april 2023 gepubliceerde factsheet uitdrukkelijk aan dat alle verzoekers die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, worden ondergebracht in het opvangcentrum in Sofia (factsheet, blz. 1). Er wordt door de Bulgaarse autoriteiten geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen. We merken op dat eind 2023 in het opvangcentrum van Sofia, waar verzoekers na overdracht naartoe worden gebracht, slechts 1154 van de 1526 opvangplaatsen bezet waren (AIDA-rapport, blz. 81), en de bezetting derhalve ruim onder de maximumcapaciteit van het opvangcentrum lag. In het AIDA-rapport wordt gesteld dat overbevolking in de opvangcentra kon worden vermeden doordat veel Afghanen, die de tweede grootste groep verzoekers vormen, niet in Bulgarije blijven, maar doorreizen (AIDA-rapport, blz. 77).

Volgens het AIDA-rapport werd de afgelopen jaren door het SAR meegedeeld dat de opvangcapaciteit 5160 plaatsen bedroeg. In 2023 heeft het SAR meegedeeld dat de daadwerkelijke capaciteit 3592 plaatsen bedraagt, aangezien de overige plaatsen niet geschikt zijn (AIDA-rapport, blz. 17). Van de 3592 geschikte plaatsen waren er eind 2023 2736 ingenomen, d.w.z. 76% (AIDA-rapport, blz. 81). Het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot voeding en opvang en dat voor de overige verzoekers deze toegang afhankelijk is van de capaciteit en beschikbaarheid (AIDA-rapport, blz. 49). SAR-deskundigen maken gebruik van bepaalde tools ten behoeve van kwetsbare personen en maken in dat verband onder meer gebruik van richtlijnen van het EUAA (factsheet, blz. 3-4). Uit het rapport blijkt dat de opvangcapaciteit onder druk kan komen te staan door het hoge aantal aankomsten in het land, maar dat veel personen Bulgarije verlaten en naar andere landen doorreizen (AIDA-rapport, blz. 77).

De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moeten hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR. Het AIDA-rapport verduidelijkt in welke procedures het recht van opvang van toepassing is en verduidelijkt dat bij een volgend verzoek en voor personen voor wie in Bulgarije een Dublinonderzoek loopt (waarbij Bulgarije nagaat of een andere lidstaat verantwoordelijkheid draagt), niet wordt voorzien in toegang tot materiële opvangvoorzieningen. Er wordt echter op geen enkele wijze aangegeven dat personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, als categorie systematisch worden uitgesloten van de opvang (AIDA-rapport, blz. 77). Dat de toegang tot door de overheid geregelde voeding en opvang enkel gewaarborgd zou zijn voor kwetsbare verzoekers (AIDA-rapport, blz. 49), impliceert onzes inziens niet dat personen die geen kwetsbaar profiel hebben systematisch geen toegang zouden krijgen tot opvang en er moet worden aangenomen dat zij bij overdracht risico lopen van een behandeling die een schending vormt van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. In het AIDA-rapport wordt vermeld dat er in 2023 grote moeilijkheden werden gerapporteerd om niet-kwetsbare verzoekers na overdracht in een opvangcentrum onder te brengen. Als redenen werden hiervoor het hogere aantal aankomsten en de verminderde opvangcapaciteit genoemd (AIDA-rapport, blz. 50). We merken op dat in het AIDA-rapport meermaals wordt aangegeven dat er geen sprake was van overbevolking in de opvangcentra en dat veel personen die in Bulgarije aankomen snel doorreizen (AIDA-rapport, blz. 17, 35, 72, 74, 77, 82). Ook in de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen op het gebied van opvang. Het aantal overdrachten aan Bulgarije is beperkt: volgens het AIDA-rapport werden in 2023 590 personen aan Bulgarije overgedragen (AIDA-rapport, blz. 49). Er wordt niet aangegeven bij hoeveel overdrachten de betrokkenen geen toegang kregen tot de materiële opvangvoorzieningen. We stellen vast dat op basis van de genoemde bronnen op geen enkele wijze kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, systematisch de

toegang tot opvang wordt ontzegd. We merken ook op dat de informatie met betrekking tot capaciteitsproblemen bij de opvang van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen afkomstig is uit een document van het SAR van 26.02.2023. Het feit dat het SAR dit op 26.02.2023 rapporteerde impliceert niet dat deze informatie op het ogenblik van de rapportage nog actueel was.

Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat de situatie medio 2024 nog hetzelfde zou zijn, des te meer daar de Bulgaarse autoriteiten in de factsheet van april 2023 expliciet hebben aangegeven dat alle personen die aan Bulgarije worden overgedragen naar het opvangcentrum in Sofia worden gebracht (factsheet, blz. 1). We merken op dat reeds in het AIDA-rapport van 2022 werd vermeld dat personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen enkel met zekerheid op opvang kunnen rekenen als zij een kwetsbaar profiel hebben. We wijzen erop dat in contacten tussen de Belgische en Bulgaarse autoriteiten tussen juli en september 2023 evenwel uitdrukkelijk door de Bulgaarse autoriteiten is aangegeven dat overgedragen personen die reeds een negatieve beslissing kregen in Bulgarije meestal wel opvang krijgen, en dat overgedragen personen van wie het verzoek in Bulgarije nog hangende is steeds opvang krijgen (emailuitwisseling wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het State Agency for Refugees (SAR) is de verantwoordelijke instantie voor opvang. De opvangomstandigheden in Bulgarije blijven bijzonder moeilijk op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, blz. 83). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, blz. 1). In het rapport wordt aangegeven dat sinds mei 2022 alle opvangcentra op regelmatige basis worden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, blz. 17, 18, 83). Sinds 2022 worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, blz. 78). De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat de Bulgaarse autoriteiten in 2022 hun inspanningen hebben opgevoerd om de veiligheid in de opvangcentra te verbeteren. Zo voert het SAR sinds 2022 maandelijks veiligheidscontroles uit en zorgt het ook voor gerichte controles in geval van specifieke klachten (AIDA-rapport, blz. 18).

Het rapport maakt melding van problemen in verband met de toegang tot de procedure aan de Bulgaarse grens, grootschalige pushbacks en fysiek en verbaal geweld aan de grens (AIDA-rapport, blz. 14-15). In 2023 heeft het Bulgaarse Helsinki Committee met financiering van de UNHCR wekelijks monitoringsbezoeken gebracht aan de Turkse grens en ad-hoc bezoeken gehouden op de luchthaven van Sofia (AIDA-rapport, blz. 31). Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt ons inziens echter niet tot de conclusie dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van die verordening aan Bulgarije worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen. We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggedrijvingen: de betrokkene zal overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen, nadat de Bulgaarse instanties daarmee instemden. De betrokkene zal naar Bulgarije terugkeren in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

De toegang tot de procedure verloopt zeer moeilijk aan de grens. Slechts een heel klein percentage heeft rechtstreeks toegang tot de procedure en opvang zonder eerst in detentie te worden geplaatst. Duidelijke verbetering is wel waargenomen bij de registratie van verzoeken om internationale bescherming op het grondgebied van personen die zich rechtstreeks aan een SAR-centrum aanmelden. In het verleden werd in dergelijke situaties registratie van het verzoek geweigerd (AIDA-rapport, blz. 15, 33).

De duur van de procedure is in 2023 teruggelopen naar 4 tot 6 maanden. De algemene termijn van zes maanden om een beslissing te nemen over een verzoek werd geen enkele keer overschreden (AIDA-rapport, blz. 34). Het rapport stelt verder dat de normen tijdens de procedure en de kwaliteit van de procedure erop vooruit zijn gegaan, waardoor de erkenningsgraden zijn gestegen (AIDA-rapport, blz. 15). Tegen een negatieve beslissing kan opschortend beroep worden aangetekend binnen de 14 dagen, bij de regionale bestuurlijke rechtbanken, en in de praktijk blijkt deze termijn voldoende voor verzoekers om rechtsbijstand in te winnen en een beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDA-rapport, blz. 39). Het Agentschap verstrekt informatie aan de verzoekers hoe en waar zij rechtsbijstand kunnen bekomen (verslag werkbezoek, blz. 6; AIDA-rapport blz. 39). De effectiviteit van de rechterlijke toetsing is sterk verbeterd (AIDA-rapport, blz. 40). In het AIDA-rapport wordt melding gemaakt van moeilijkheden met betrekking tot onder meer de betekening van convocaties voor het gehoor en de kwaliteit van het gehoor (AIDA-rapport,

(AIDA-rapport, blz. 36). Er kan echter niet worden vastgesteld dat het om systematische tekortkomingen gaat.

Volgens het AIDA-rapport zijn er in de praktijk tolken beschikbaar voor het gehoor (AIDA-rapport, blz.36). De Bulgaarse wetgeving voorziet in de verplichte aanwezigheid van een tolk bij het gehoor en de mogelijkheid is aanwezig om een interviewer van hetzelfde geslacht te vragen. Het rapport stelt dat er ook in 2023 aanhoudende problemen waren in verband met de beschikbaarheid van de tolken en de kwaliteit van de vertolking. Voor sommige talen zijn er te weinig tolken beschikbaar (AIDA-rapport, blz. 37-38). Dit betekent echter niet dat verzoekers systematisch geen toegang zouden hebben tot een tolk. De Bulgaarse autoriteiten verklaarden tijdens het werkbezoek van onze diensten dat in elke fase van de procedure in bijstand door een tolk wordt voorzien, indien de betrokkene dat wenst. Ook in geval van minder frequente talen wordt naar een tolk gezocht. Personen die als tolk wensen te werken, kunnen inschrijven op een aanbesteding en dienen daarbij aan de vereisten van de opdrachtgever te voldoen. De tolken sluiten een contract af met het SAR en er werd bijvoorbeeld een contract afgesloten met een extern vertaalbureau. In de periode van het bezoek van onze diensten werd een nieuwe aanbesteding voor vertaalbureaus gepubliceerd. Sinds 01.03.2022 is ook een aantal tolken via EUAA aan het werk. Indien voor een bepaalde taal geen tolk kan worden gevonden, ook niet via het vertaalbureau, nemen de Bulgaarse autoriteiten contact op met het EUAA. De opleiding van tolken gebeurt ook via EUAA en werd mede gefinancierd door de 'Norwegian Financial Mechanism 2014-2021' (verslag werkbezoek, blz. 6).

Verzoekers kunnen vanaf drie maanden na het indienen van hun verzoek om internationale bescherming werken. Verzoekers kunnen een vergunning krijgen die toegang geeft tot verschillende soorten van arbeid en sociale voordelen, zoals werkloosheidsbegeleiding. In de wet is ook bepaald dat verzoekers toegang hebben tot beroepsopleiding. Door de taalbarrière en de moeilijke economische situatie in het land is het in de praktijk echter moeilijk voor verzoekers om werk te vinden (AIDA-rapport, blz. 84-85).

Verzoekers kunnen in detentie worden geplaatst ten behoeve van de procedure. Deze praktijk is echter beperkt: in 2023 werden slechts 32 verzoekers in deze context in detentie geplaatst. Verzoekers worden in de meeste gevallen na het doen van hun verzoek in detentie geplaatst totdat de persoonlijke registratie heeft plaatsgevonden. De meeste personen dienen een verzoek om internationale bescherming in vanuit detentiecentra (AIDA-rapport, blz. 92-93). De wet bepaalt dat binnen de drie dagen registratie moet plaatsvinden en er worden geen noemenswaardige vertragingen gerapporteerd op dit gebied. Verzoekers worden in deze context doorgaans na vijf werkdagen of zeven kalenderdagen vrijgelaten uit detentie (AIDA-rapport, blz. 32-33).

De directie van de gesloten centra controleren maandelijks of de gronden voor vasthouding nog aanwezig zijn (factsheet, blz. 9).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Bulgarije, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Bulgarije in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

In arrest C 163/17 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (het arrest Jawo) stelde het Hof dat de tekortkomingen alleen onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak. Het stelde verder dat deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Tot slot stelde het dat die drempel dus niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen

waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We stellen vast dat dergelijke elementen in dit dossier niet worden voorgelegd.

De betrokkene werd tijdens zijn persoonlijk gehoor gevraagd naar zijn gezondheidstoestand. De betrokkene verklaart hartproblemen en huidproblemen te hebben. Hij stelt een ontsteking aan zijn huid te hebben, die hij opliep in Bulgarije. De betrokkene stelt flauw te vallen wanneer hij nauwe ruimtes betreedt. Daarnaast stelt hij last te hebben van nachtblindheid. Hij stelt enkel in Afghanistan een dokter geraadpleegd te hebben voor zijn medische problemen.

Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Bulgarije verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Bulgarije van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

De Bulgaarse nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische hulp voor verzoekers. Verzoekers hebben recht op dezelfde gezondheidszorg als eigen onderdanen. In de praktijk ondervinden verzoekers, net als de Bulgaarse bevolking, problemen bij de toegang tot gezondheidszorg, door de poeve staat van het Bulgaarse stelsel voor gezondheidszorg, dat met aanzienlijke materiële en financiële tekorten wordt geconfronteerd. Personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, kunnen worden geconfronteerd met vertraging bij de toegang tot het stelsel voor gezondheidszorg na heropening van hun verzoek. In alle opvangcentra wordt in medische basiszorgen voorzien, maar de omvang van deze zorgen hangt af van de beschikbaarheid van dienstverleners. Er is eigen medisch personeel aanwezig of er wordt doorverwezen naar lokale spoeddiensten (AIDA-rapport, blz. 81-82). Caritas heeft samen met Unicef een mobiele eenheid opgericht met een verpleegster die gezondheidsadvies en medische basiszorgen biedt, en voor een ziekenwagen gezorgd voor vervoer naar faciliteiten voor gezondheidszorg (AIDA-rapport, blz. 87). Verzoekers ondergaan een medisch onderzoek bij hun registratie. Bij deze eerste medische controle wordt nagegaan of zij bijzondere behoeften hebben en tot een kwetsbare groep behoren. Personen die geen recht meer hebben op opvang, blijven wel recht hebben op kosteloze gezondheidszorg tijdens hun procedure (factsheet, blz. 2). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een

asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Bulgarije en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Bulgaarse autoriteiten (4) ."

2. De drie cumulatieve voorwaarden van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Naar luid van de vierde paragraaf van artikel 39/82 van dezelfde wet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. De voorwaarde van het ernstig middel

2.2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"Le moyen unique est pris de la violation de :

- de l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales (ci-après « CEDH »),

-de l'article 3 du Règlement (UE) n ° 604/2013 du Parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 établissant les critères et mécanismes de détermination de l'État membre responsable de l'examen d'une demande de protection internationale introduite dans l'un des États membres par un ressortissant de pays

tiers ou un apatride (ci-après « Règlement Dublin III »), lus seuls ou en combinaison avec l'arrêt *Jawo Abubacarr Jawo c. Bundesrepublik Deutschland*, prononcé en Grande Chambre le 19 mars 2019 (C-163/17),

- de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne.
- des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs (ci-après « loi du 29.07.1991 »)
- de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ci-après « loi du 15.12.1980 »),
- du principe général de bonne administration, en particulier en ce qu'il se décline en un devoir de prudence, de minutie, et de prise en considération de tous les éléments de la cause.
- de l'erreur manifeste d'appréciation.

La décision entreprise se fonde sur l'article 18, 1, d du Règlement Dublin III pour conclure que la Bulgarie est responsable du traitement de la demande d'asile de la requérante.

En l'espèce, la Bulgarie ne peut pas être considéré comme l'Etat membre responsable, en raison de la vulnérabilité de la partie requérante.

Les alinéas 2 et 3 de l'article 3.2 du Règlement Dublin III sont libellés comme suit :

« Lorsqu'il est impossible de transférer un demandeur vers l'État membre initialement désigné comme responsable parce qu'il y a de sérieuses raisons de croire qu'il existe dans cet État membre des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs, qui entraînent un risque de traitement inhumain ou dégradant au sens de l'article 4 de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, l'État membre procédant à la détermination de l'État membre responsable poursuit l'examen des critères énoncés au chapitre III afin d'établir si un autre État membre peut être désigné comme responsable. Lorsqu'il est impossible de transférer le demandeur en vertu du présent paragraphe vers un État membre désigné sur la base des critères énoncés au chapitre III ou vers le premier État membre auprès duquel la demande a été introduite, l'État membre procédant à la détermination de l'État membre responsable devient l'État membre responsable. »

Cette disposition est une application de la jurisprudence de la Cour EDH en la matière, dont l'arrêt *M.S.S. c. Belgique et Grèce* ([GC], n° 30696/09 du 21.1.2011) est emblématique, et de l'arrêt *N.S. de la Cour de Justice de l'Union européenne* (C-411/10 et C-493/10 du 21.12.2011), dont les principes ont encore été précisés ultérieurement, notamment dans l'arrêt *Tarakhel c. Suisse* (CEDH [GC], n° 29217/12 du 4.11.2014), et l'arrêt *C.K. e.a. c. Republika Slovenija* (CJUE C-578/16 du 16.2.2017).

Dans l'arrêt *Tarakhel*, la Cour EDH a souligné que (§104) :

« Dans le cas d'un renvoi « Dublin », la présomption selon laquelle un État contractant « de destination » respecte l'article 3 de la Convention peut donc être valablement réfutée en présence de « motifs sérieux et avérés de croire » que la personne objet de la mesure de renvoi courra un « risque réel » de subir des traitements contraires à cette disposition dans l'État de destination. L'origine du risque encouru ne modifie en rien le niveau de protection garanti par la Convention et les obligations que celle-ci impose à l'État auteur de la mesure de renvoi. Elle ne dispense pas cet État d'examiner de manière approfondie et individualisée la situation de la personne objet de la mesure et de surseoir au renvoi au cas où le risque de traitements inhumains ou dégradants serait avéré. »

Dans l'arrêt *C.K. e.a. c. Republika Slovenija* (C-578/16) du 16.2.2017, la Cour de Justice de l'Union européenne a jugé que :

« L'article 4 de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne doit être interprété en ce sens que :
– même en l'absence de raisons sérieuses de croire à l'existence de défaillances systémiques dans l'État membre responsable de l'examen de la demande d'asile, le transfert d'un demandeur d'asile dans le cadre du règlement n° 604/2013 ne peut être opéré que dans des conditions excluant que ce transfert entraîne un risque réel et avéré que l'intéressé subisse des traitements inhumains ou dégradants, au sens de cet article ;
»

La Belgique ne peut donc, en vertu du Règlement Dublin III – interprété conformément à la jurisprudence européenne –, transférer un demandeur d'asile vers un Etat où il risque de subir des traitements contraires à l'article 3 CEDH et l'article 4 de la Charte, ayant égard à la situation individuelle de l'intéressé à la lumière de la situation générale existant en l'Etat responsable.

La Bulgarie présente des défaillances systémiques dans l'accueil des demandeurs d'asile ou dans le traitement de ces derniers. Ces différentes informations sont confirmées par le rapport Aida joint au dossier administratif :

- Les conditions d'accueil se sont totalement dégradées :

Since 2015, the conditions at national reception centers have been deteriorating, with support limited to accommodation, nutrition and rudimentary medical help without provision of psychological care or assistance. Except Vrazhdebna shelter and the two safe zones for unaccompanied children at the Sofia reception centre, all other SAR shelters and centers during this seven-year period experienced recurring problems regarding infrastructure and material conditions, and in some instances failed to provide even the most basic services, including adequate hygiene products for personal and communal spaces.

- *La sécurité dans les centres est problématique*

The most serious concern remained the safety and security of asylum seekers accommodated in reception centres. These continue to be seriously compromised due to the presence of smugglers, drug dealers and sex workers who have access to reception centres during the night hours without any interference from the private security staff.

- *Les violences à la frontière sont fréquentes et régulières*

Access of asylum seekers to the territory remained severely constrained in 2023.

These measures were taken against the background of constantly increasing migratory pressure along the external EU border with Türkiye. Where 3,487 migrants entered the country in 2020, 10,799 in 2021, and 16,767 in 2022, in 2023 this figure reached 18,554 individuals.¹³⁷ The peak was registered in August, with 5,025 individuals who accessed the country during this month alone. The number of new arrivals represented a 10% increase in comparison with the previous year, which meant that it was overall more limited than in previous years, as the increases registered in 2022 and 2023 were respectively of 55% and 205% compared to the previous year. The main contributing factors for this continuing increase relate to the precarious situation in Afghanistan, especially with respect to the total oppression of women under the Taliban regime as well as the political and economic instability in the neighbouring Türkiye, which motivated many Syrian refugees who lived there for nearly 10 years to move onward and seek protection in Europe. The alleged deportations to Syria initiated by the Turkish authorities in 2022,¹³⁸ and the devastating earthquake in Southern Türkiye on 6 February 2023 indeed exacerbated the situation of the nearly 3.6 million Syrian refugees living in Bulgaria's neighbouring country. The SAR anecdotal assessment,¹³⁹ conducted between February to October 2023 found more than 80% of Syrian asylum applicants in 2023 to have been legally residing in Türkiye before their arrival to Bulgaria with their family members there who were expected to join them at a later stage.

- *De nombreuses personnes décident de quitter la Bulgarie en raison des conditions d'accueils en Bulgarie*

46% (16,211 persons) of all 33,703 asylum seekers with pending applications in 2023 abandoned their procedures in Bulgaria. This was a slight increase compared to 45% in 2022, but even more significant when compared to 26% in 2021 and 39% in 2020, though still lower than 83% in 2019. The usual reasons motivating asylum seekers to abandon the asylum procedure in Bulgaria and abscond were the low recognition rate for certain nationalities, poor reception conditions, lack of integration opportunities, but most importantly their plans to reach other EU countries as a final destination from the onset of their

- *En raison d'un manque de budget, la majorité des demandes de protection internationale n'ont pas accès à un avocat*

Since 2013, the Law on Legal Aid provides mandatory legal aid for asylum seekers at all stages of the status determination procedure, sponsored under the state budget¹⁹², though in practice due to lack of funding such is provided only to vulnerable persons with specific needs¹⁹³ upon their explicit request. Amendments to the law in 2020 also entrusted to listed legal aid lawyers the representation of unaccompanied asylum seeking and refugee children both during the procedure, but also after their recognition. The law however does not explicitly provide for legal aid to any other beneficiaries of international or temporary protection. The National Legal Aid Bureau in October 2022 put forward a draft proposal to amend the law and include these categories in the scope of the legal aid. ¹⁹⁴ The amendment was adopted in December 2022 and entered into force on 26 December 2022

- *Dans le cadre des retours Dublin, la Bulgarie ne garantit pas que le demandeur aura accès à des conditions d'accueil correctes*

Bulgaria does not seek individualised guarantees ensuring that the asylum seekers will have adequate reception conditions upon transfer in practice. The overwhelming part of outgoing transfers relating to vulnerable groups were carried out with respect to unaccompanied children since 2016 and up until the end of 2022. ²⁰⁹ Since all transfers were based on family reunification and consent from the children and family members, the Dublin Unit did not request guarantees from receiving countries. It is also a general understanding within the national stakeholders that the reception conditions in the countries of transfer, e.g. such as Germany, Belgium, Switzerland, The Netherlands, Sweden, France, and Norway in 2022, are better in most aspects than those in Bulgaria.

- Bien que le requérant puisse voir son dossier être réouvert dans le cadre d'un transfert vers la Bulgarie dans le cadre du règlement Dublin, cela ne garantit pas qu'il puisse avoir accès à un centre et à la nourriture au vu du manque de place flagrant et qu'elles sont en général directement attribuée aux personnes vulnérables :

[...]

- De nombreux état et pays Dublin ont suspendu les retours Dublin en raison de la situation pour les demandeurs d'asile.

- Il n'est pas garanti que le requérant puisse bénéficier d'un accueil vu que les places disponibles dépendant de la capacité dans les centres et du taux d'occupation :

[...]

Le rapport indique également que les afghans sont traités de manière discriminatoire en raison du taux de reconnaissance :

[...]

Le requérant soutient que le système d'asile en Bulgarie comporte des lacunes qui ont comme conséquence qu'il subira des traitements inhumains et dégradants.

Cette situation est d'ailleurs reconnue par la partie adverse qui admet dans la décision que le système d'asile contient des lacunes. D'ailleurs, jusqu'il y a peu, la Belgique suspendait de manière automatique les transferts vers la Bulgarie.

Il semble avoir repris alors qu'aucune amélioration majeure n'ait été constatée.

Dans le rapport AIDA joint au dossier administratif, les nombreuses carences du système sont mises en avant et reprises en terme de recours.

Dans un rapport OSAR, « violences policières en Bulgarie et en Croatie : conséquences pour les transferts Dublin »², il est également fait mention des violences policières et l'impunité à l'égard des personnes :

Les rapports sur les violences policières en Bulgarie ne sont pas nouveaux. Celles-ci sont connues depuis des années et ont été documentées à plusieurs reprises. 6 Elles ne se produisent pas seulement aux frontières, mais aussi à l'intérieur du pays. 7 En mai 2022, Human Rights Watch (HRW) a publié ses conclusions sur ses auditions des victimes de refoulement en Bulgarie. Sur la base de ces témoignages, le HRW a accusé les autorités bulgares de rouer des coups les personnes en quête de protection, de les voler, de les déshabiller et d'utiliser sur elles des chiens policiers pour ensuite les renvoyer en Turquie sans audition formelle et procédure d'asile.⁸ Ceci est également confirmé par le Conseil de l'Europe.

Le recours à la violence par les autorités bulgares à l'encontre des réfugié-e-s est incontestable. L'importante quantité de rapports et le nombre de personnes concernées ne permettent pas d'aboutir à une autre conclusion que cette violence est volontaire ou du moins tolérée par l'État.

(...)

Les violations de droit à la frontière ne peuvent être considérées indépendamment de la situation à l'intérieur du pays. C'est précisément en raison de l'usage systématique de la force qui, au vu des preuves, ne peut être considérée comme une faute individuelle, mais comme une violation au moins tolérée, voire voulue ou ordonnée par l'État, que l'on ne peut pas partir du principe que le même État agit de manière légale. Ensuite, il importe de savoir si l'État en question dispose d'une procédure effective pour poursuivre les comportements punissables de ses fonctionnaires de police. Comme expliqué, ce n'est le cas ni en Croatie, ni en Bulgarie, les voies de droit internes n'étant pas une opinion réaliste dans ces deux pays. Les auteurs peuvent compter sur l'impunité.

Dans un arrêt du 1.6.2023 (RvV 294271), il a été jugé en extrême urgence qu'un demandeur d'asile ne pouvait pas être renvoyé en Bulgarie, notamment en raison du manque de place pour les personnes renvoyées dans le cadre de la procédure Dublin :

[...]

Dans un rapport d'OSAR, de septembre 2023, s'intitulant Bulgarie, situation actuelle des personnes requérantes d'asile³, duquel il ressort que la situation est dramatique pour les demandeurs d'asile en Bulgarie :

- Les conditions d'accueil en Bulgarie ne répondent pas aux exigences légales. L'hébergement et l'approvisionnement en nourriture sont inadéquats.
- L'accès à la procédure d'asile (enregistrement et traitement des demandes d'asile et procédure de détermination de la qualité de personne réfugiée) est problématique.
- Les soins médicaux et psychiatriques sont souvent insuffisants en raison du manque de personnel et/ou de l'absence de services de traduction.

- La législation bulgare autorise la révocation des conditions d'accueil si une demande d'asile a été suspendue à la suite de la disparition de la personne requérante. Dans la pratique, l'autorité bulgare compétente en matière d'asile, le SAR, applique ce droit de révocation aux personnes transférées en vertu du règlement Dublin. Dans la plupart des cas, on leur refuse l'hébergement dans les centres d'accueil. Des exceptions sont possibles pour les familles avec enfants et d'autres personnes requérantes d'asile vulnérables, sachant toutefois qu'il n'existe aucun mécanisme opérationnel permettant d'identifier ces dernières. Les personnes requérantes d'asile qui ne sont pas hébergées dans un centre d'accueil ne reçoivent ni à boire ni à manger et ne bénéficient d'aucun soutien psychologique. Il existe donc des raisons légitimes de douter qu'une personne transférée en Bulgarie en vertu du règlement Dublin ait accès aux conditions minimales d'accueil
- Le risque de sans-abrisme en Bulgarie doit être considéré comme très important, non seulement pour les personnes renvoyées dans le cadre de la procédure Dublin, mais aussi pour celles bénéficiant d'un statut de protection.
- Il y a des manquements importants touchant la qualité des interrogatoires.
- Aucun programme national d'intégration
- L'usage de la violence aux frontières est régulier et le placement en détention est systématique

La position d'OSAR sur les retours en Bulgarie est très claire : il faut renoncer aux transferts vers la Bulgarie : L'OSAR considère qu'une personne transférée vers la Bulgarie contre son gré et indépendamment de son choix personnel se retrouve dans une situation de dénuement matériel extrême. Elle n'y bénéficie d'aucun soutien pour couvrir ses besoins les plus élémentaires.

Compte tenu du risque de violation de l'article 3 CEDH qui en résulte, l'OSAR juge illicites les transferts vers la Bulgarie. L'organisation s'interroge par ailleurs quant au caractère raisonnablement exigible du renvoi d'une personne dans un pays dont les autorités lui ont fait subir des violences par le passé.

L'OSAR demande qu'il soit renoncé aux transferts vers la Bulgarie. L'OSAR estime que le système d'asile bulgare présente des manquements importants et qu'à ce titre, aucun transfert vers la Bulgarie ne devrait avoir lieu dans le cadre du règlement Dublin. La Bulgarie n'offre aucun type d'aide à l'intégration et les personnes au bénéfice d'un statut de protection y sont exposées à des difficultés existentielles. Du point de vue de l'OSAR, il convient donc également de renoncer à tout transfert de ces personnes vers la Bulgarie.

Dans un document d'informations du Conseil de l'Europe, s'intitulant, Rapport de mission d'information en Bulgarie, Mme Leyla Kayacik Représentante spéciale de la Secrétaire Générale sur les migrations et les réfugiés 11-14 septembre 2023, du 30 janvier 2024, il est repris de nombreux problèmes majeurs auxquels sont confrontés les demandeurs d'asile :

- Refoulements illégaux aux frontières, notamment avec la Turquie et la Grèce. Ces pratiques incluent parfois des violences, confiscations de documents et traitements inhumains.
- Procédures d'asile accélérées, mises en place dans le centre de transit de Pastrogor, peuvent ne pas garantir un examen approfondi des demandes et le respect des droits fondamentaux des demandeurs
- Les centres d'accueil (notamment à Ovcha Kupel et Harmanli) sont insalubres et mal entretenus : murs troués, installations sanitaires cassées, infestation d'insectes et parasites (cas fréquents de gale)
- Insuffisance de moyens humains (travailleurs sociaux absents en soirée et week-end, interprètes en nombre limité)
- La rétention administrative des migrants est longue et les conditions sont souvent inadaptées
- Les migrants arrêtés peuvent être placés dans des centres de rétention administrative, où les conditions sont souvent dégradées :
- Suroccupation des cellules, insalubrité et manque d'accès aux soins médicaux.
- Présence insuffisante d'interprètes et d'assistance juridique pour les personnes en détention

Il convient également de se référer à la motivation rendue par votre Conseil en date du 1er janvier 2023 et d'en respecter l'autorité de la chose jugée (CCE 289 726 du 1.6.2023).

Eu égard au profil vulnérable du requérant, un transfert vers la Bulgarie l'exposerait à un risque réel de traitement inhumain et dégradant. La décision entreprise viole l'article 3.2. du Règlement Dublin III, ainsi que l'article 3 CEDH et l'article 4 de la Charte."

2.2.2. De Raad brengt in herinnering dat in de bestreden beslissing toepassing wordt gemaakt van de Dublin III-verordening. Verweerder is van oordeel "dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest [en] dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat wie verzoekt om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden verzoekers om internationale bescherming gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Bulgarije te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van verzoeker moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari

2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoeker erop alludeert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer verzoeker aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van verzoeker en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoeker, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan verweerder kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op verweerder, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017, in een zaak die als voorwerp had een Dublin-overdracht, en waarin het Hof wees op de synergie van de verplichtingen die voortvloeien uit het EVRM, het Handvest, de Dublin III-verordening én de Opvangrichtlijn, geoordeeld dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico

inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

In het arrest *Jawo* van 19 maart 2019 (zaak C-163/17) heeft het Hof nog bevestigd dat de tekortkomingen, die hetzij structureel zijn hetzij bepaalde personen raken, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het EU-Handvest, waardoor er niet meer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (§§ 91 en 92).

In casu moet dus worden nagegaan of verweerder een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Bulgaarse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of artikel 3 van het EVRM of dat er anderszins voor verzoeker een reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Bulgarije en op verzoekers verklaringen. Daarbij is rekening gehouden met met het "*Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2023 update*", de factsheet "*Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria*" van 20 april 2023, een verslag van een werkbezoek en mailwisseling tussen de Bulgaarse en Belgische asielinstanties. Verweerder is overgegaan tot een analyse van deze informatie met betrekking tot de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Uit de motieven blijkt dat hij daarbij niet blind is gebleven voor de tekortkomingen die blijken uit de landeninformatie en evenmin voor de verklaringen van verzoeker. Hij is desalniettemin tot het oordeel gekomen dat geen elementen voorliggen die aantonen dat er sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat een overdracht van verzoeker niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Het komt dan ook aan verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat deze conclusie niet deugdzzaam is.

Verzoeker brengt geen enkel argument aan dat betrekking heeft op de beoordeling van zijn verklaringen en zijn individuele situatie, maar is van oordeel dat er wel degelijk sprake is van systeemfouten bij de bejegening van verzoekers om internationale bescherming. Hij citeert uit het AIDA-rapport dat ook door verweerder werd gehanteerd.

De Raad wijst erop dat de verwijzing naar informatie betreffende Dublinoverdrachten vanuit Bulgarije naar een andere lidstaat *in casu* niet dienstig is, nu de onderhavige zaak betrekking heeft op een overdracht naar Bulgarije.

Verzoeker wijst op de problematische omstandigheden en het geweld aan de grens.

De Raad wijst erop dat het Hof van Justitie in een arrest van 29 februari 2024 heeft geoordeeld dat artikel 3, lid 2, tweede alinea, van de Dublin III-verordening aldus moet worden uitgelegd dat het feit dat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van een derdelander, overgaat tot pushbacks en bewaring aan zijn grensposten van derdelanders die een dergelijk verzoek aan zijn grens wensen in te dienen, op zich niet in de weg staat aan de overdracht van die derdelander aan die lidstaat. De overdracht van die derdelander aan die lidstaat is evenwel uitgesloten indien er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij of na de overdracht een reëel risico zou lopen om aan dergelijke praktijken te worden onderworpen en hij door deze praktijken – naargelang van de omstandigheden die moeten worden beoordeeld door de bevoegde autoriteiten en door de rechter bij wie eventueel beroep tegen het overdrachtsbesluit is ingesteld – zou kunnen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële ontberingen die zo ernstig is dat deze kan worden gelijkgesteld

met een door artikel 4 van het Handvest verboden onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ C-392/22, X tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, 29 februari 2024, pt 65).

Ter zake wordt in de bestreden beslissing niet ontkend dat “pushbacks” en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Verweerder heeft echter onder meer geoordeeld dat dit niet betekent dat verzoeker, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije wordt overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigt terecht te komen. Zij stelt hieromtrent het volgende:

“Het rapport maakt melding van problemen in verband met de toegang tot de procedure aan de Bulgaarse grens, grootschalige pushbacks en fysiek en verbaal geweld aan de grens (AIDA-rapport, blz. 14-15). In 2023 heeft het Bulgaarse Helsinki Committee met financiering van de UNHCR wekelijks monitoringsbezoeken gebracht aan de Turkse grens en ad-hoc bezoeken gehouden op de luchthaven van Sofia (AIDA-rapport, blz. 31). Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt ons inziens echter niet tot de conclusie dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van die verordening aan Bulgarije worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen. We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggrijpingen: de betrokkene zal overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen, nadat de Bulgaarse instanties daarmee instemden. De betrokkene zal naar Bulgarije terugkeren in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.”

Verzoeker laat dit motief ongemoeid en toont derhalve niet aan dat het kennelijk onredelijk is. In die optiek maakt hij overigens ook niet aannemelijk dat hij vanuit het binnenland met geweld zal worden teruggebracht naar de grens met Turkije zonder dat hij in de mogelijkheid zal zijn gesteld zijn verzoek om internationale bescherming te laten onderzoeken. Verder wijst de Raad erop dat verweerder rekening heeft gehouden met verzoekers verklaringen over het geweld waarvan hij het slachtoffer zou zijn geworden, en wel als volgt:

“Betreffende een overdracht naar Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene verder ook dat hij gedurende zijn verblijf in Bulgarije slecht behandeld werd en hij stelde in dit verband dat hijzelf geslagen werd door de politie. Echter benadrukken we dat betrokkene hierbij tevens ook verklaarde dat dit incident plaatsvond in de context van de registratie van zijn vingerafdrukken in Bulgarije omwille van het feit dat hij verzet toonde tegen deze verplichte registratie. Verder wensen we ook op te merken dat betrokkene deze verklaring niet verder aanduidde aan de hand van concrete verklaringen en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Gezien het feit dat de betrokkene de bovenstaande verklaringen niet verder duidt en geen elementen aanreikt om die te staven, in combinatie met het feit dat betrokkene verklaarde dat dit incident plaatsvond op het moment dat betrokkene zich verzette tegen de registratie van zijn vingerafdrukken in Bulgarije, kan worden besloten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Dit wordt ook geduid door de verklaringen van betrokkene dat hij geen vrije keuze had om zijn vingerafdrukken te laten registreren wat tevens ook aantoonde dat betrokkene enige vorm van verzet toonde tegen de verplichte registratie van zijn vingerafdrukken in Bulgarije. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we erop dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.”

Verzoeker stelt dan wel dat uit informatie uit een OSAR-rapport blijkt dat klacht indienen geen zin heeft omdat de geweldplegers kunnen rekenen op straffeloosheid, maar daarmee toont hij niet aan dat het overige -en determinerende- deel van deze motivering niet deugdzzaam zou zijn voor wat betreft de beoordeling van zijn situatie.

Verzoeker stelt vervolgens dat er geen garantie is dat hij toegang zal hebben tot opvang en voedsel, omwille van het plaatstekort en de daaruit volgende toedeling van de beschikbare plaatsen aan kwetsbare personen. Hij verwijst naar een arrest van 2023 waarin werd vastgesteld dat de overdracht niet kon plaatsvinden precies omwille van plaatstekort voor Dublinterugkeerders. Verder betoogt hij dat de opvangomstandigheden totaal gedegradeerd zijn en dat de veiligheid in de centra problematisch is.

Wat betreft de toegang tot opvang wordt in de bestreden beslissing uitvoerig gemotiveerd over de toegang tot opvang van niet kwetsbare Dublinterugkeerders en wordt geconcludeerd dat de bronnen niet toelaten vast te stellen dat zij systematisch de toegang tot opvang worden ontzegd. Daar wordt het volgende aan toegevoegd:

“We merken ook op dat de informatie met betrekking tot capaciteitsproblemen bij de opvang van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen afkomstig is uit een document van het SAR van 26.02.2023. Het feit dat het SAR dit op 26.02.2023 rapporteerde impliceert niet dat deze informatie op het ogenblik van de rapportage nog actueel was.

Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat de situatie medio 2024 nog hetzelfde zou zijn, des te meer daar de Bulgaarse autoriteiten in de factsheet van april 2023 expliciet hebben aangegeven dat alle personen die aan Bulgarije worden overgedragen naar het opvangcentrum in Sofia worden gebracht (factsheet, blz. 1). We merken op dat reeds in het AIDA-rapport van 2022 werd vermeld dat personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen enkel met zekerheid op opvang kunnen rekenen als zij een kwetsbaar profiel hebben. We wijzen erop dat in contacten tussen de Belgische en Bulgaarse autoriteiten tussen juli en september 2023 evenwel uitdrukkelijk door de Bulgaarse autoriteiten is aangegeven dat overgedragen personen die reeds een negatieve beslissing kregen in Bulgarije meestal wel opvang krijgen, en dat overgedragen personen van wie het verzoek in Bulgarije nog hangende is steeds opvang krijgen (emailuitwisseling wordt toegevoegd aan het administratief dossier).”

Er liggen geen gegevens voor, en verzoeker brengt ook geen dergelijke concrete gegevens aan, waaruit kan blijken dat de opvangcapaciteit actueel dermate verzadigd is dat hij effectief een risico loopt dat hij zal worden uitgesloten van dit opvangnetwerk en dat hij daardoor in een situatie zal terechtkomen die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verder wordt in de bestreden beslissing niet ontkend dat bepaalde opvangvoorzieningen in Bulgarije ernstige gebreken vertonen betreffende hygiëne en kwaliteit van het voedsel:

“Het State Agency for Refugees (SAR) is de verantwoordelijke instantie voor opvang. De opvangomstandigheden in Bulgarije blijven bijzonder moeilijk op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, blz. 83). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, blz. 1). In het rapport wordt aangegeven dat sinds mei 2022 alle opvangcentra op regelmatige basis worden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, blz. 17, 18, 83). Sinds 2022 worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, blz. 78). De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat de Bulgaarse autoriteiten in 2022 hun inspanningen hebben opgevoerd om de veiligheid in de opvangcentra te verbeteren. Zo voert het SAR sinds 2022 maandelijks veiligheidscontroles uit en zorgt het ook voor gerichte controles in geval van specifieke klachten (AIDA-rapport, blz. 18).”

Verweerder beaamt de problemen in de opvangcentra, maar is van oordeel dat “deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand”.

Er wordt in de bestreden beslissing verder ook gewezen op het gestelde in het arrest Jawo van het HvJ dat de vereiste bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid slechts is bereikt “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”. Met het betoog in zijn verzoekschrift waarbij verzoeker louter informatie citeert uit het AIDA-rapport waarop ook verweerder zich heeft gebaseerd voor zijn analyse, slaagt verzoeker er niet in afbreuk te doen aan de hierboven aangehaalde genuanceerde afwegingen daarover. Uit de loutere omstandigheid dat de kwaliteit en kwantiteit van het verstrekte eten alsook de hygiëne in de open opvangcentra verre van ideaal zijn, kan nog niet worden afgeleid dat de hardheidsdrempel, zoals bedoeld in

het arrest *Jawo* van het HvJ, werd bereikt. Het HvJ gaf expliciet aan dat die drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, punt 93).

Kortom: het bestaan van tekortkomingen in de leefomstandigheden van de opvangcentra wordt in het bestreden overdrachtsbesluit geenszins ontkend, maar verzoeker toont met het louter citeren van stukken uit het AIDA-rapport niet aan dat verweerder hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken of een onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke appreciatie van de situatie heeft gemaakt. Gelet op de objectieve informatie waaruit blijkt dat er in de opvangcentra wel degelijk voeding wordt voorzien en er wel degelijk maatregelen worden genomen om de hygiënische omstandigheden te verbeteren, kan verzoeker niet overtuigen dat hij bij overdracht naar Bulgarije dreigt terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals omschreven in het voormelde arrest *Jawo*.

Bovendien gaat verzoeker voorbij aan het feit dat verweerder er ook op heeft gewezen *“dat alle verzoekers die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, worden ondergebracht in het opvangcentrum in Sofia (factsheet, blz. 1)”* en verliest hij uit het oog dat verweerder zelf een delegatie naar Bulgarije heeft gestuurd om de situatie ter plekke te bekijken in één van de vier locaties van het opvangcentrum in Sofia waar verzoeker zal kunnen worden ondergebracht. Verzoeker toont niet aan dat de vaststellingen die tijdens dit werkbezoek werden gedaan, zoals het verschaffen van drie maaltijden per dag en proper beddengoed, incorrect zijn. Zo uit de door verzoeker geciteerde passages in het AIDA-rapport kan blijken dat er zich in opvangcentra problemen kunnen voordoen, kan hieruit niet worden afgeleid dat de omstandigheden in de vier locaties van het opvangcentrum in Sofia waar hij kan terechtkomen in geval van terugkeer naar Bulgarije dermate slecht zijn dat hij hierdoor zal belanden in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Wat de veiligheid in de opvangcentra betreft, wordt in het bestreden overdrachtsbesluit evenmin ontkend dat dit een groot punt van zorg is, maar wordt er tevens op gewezen dat de Bulgaarse autoriteiten in 2022 hun inspanningen hebben opgevoerd om de veiligheid in de opvangcentra te verbeteren en dat het SAR sinds 2022 maandelijks veiligheidscontroles uitvoert en ook zorgt voor gerichte controles in geval van specifieke klachten. Aldus blijkt dat de Bulgaarse autoriteiten inspanningen leveren om de omstandigheden in de opvangcentra te verbeteren en dat niets wijst op een totale onverschilligheid van de Bulgaarse instanties voor wat betreft de veiligheid en de voorzieningen in de opvangcentra.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aantoonde dat de niet-betwiste tekortkomingen ertoe zouden leiden dat er sprake is van systeemfouten of dat hij in geval van een overdracht aan Bulgarije hoe dan ook in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen die voldoende zwaarwegend zou zijn om te worden gekwalificeerd als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Waar verzoeker nog stelt dat een groot aantal verzoekers om internationale bescherming Bulgarije hebben verlaten omwille van de opvangomstandigheden aldaar, moet erop worden gewezen dat dit op zich niet toelaat een andere beoordeling te maken, temeer nu in de bestreden beslissing al werd gesteld dat *“het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen.”*

Met betrekking tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, stelt verzoeker dat budgettaire beperkingen ervoor zorgen dat de meerderheid van verzoekers geen toegang hebben tot de bijstand van een advocaat.

De Raad wijst er in eerste instantie op dat de eventuele niet-toekenning van rechtsbijstand in de bestuurlijke fase van de behandeling van een verzoek om internationale bescherming in lijn is met artikel 20 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Zo blijkt dat voor procedures in eerste aanleg voormelde richtlijn niet spreekt van een verplichting om kosteloze rechtsbijstand te voorzien. Het gebrek aan kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Bulgarije kan dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Wat betreft de toegang tot een beroepsprocedure en rechtsbijstand tijdens de beroepsprocedure wordt in de bestreden beslissing toegelicht:

“Tegen een negatieve beslissing kan opschortend beroep worden aangetekend binnen de 14 dagen, bij de regionale bestuurlijke rechtbanken, en in de praktijk blijkt deze termijn voldoende voor verzoekers om rechtsbijstand in te winnen en een beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDA-rapport, blz. 39). Het Agentschap verstrekt informatie aan de verzoekers hoe en waar zij rechtsbijstand kunnen bekomen (verslag werkbezoek, blz. 6; AIDA-rapport blz. 39).”

Uit het AIDA rapport blijkt dat het AMIF-project inzake rechtsbijstand ook de voorbereiding van beroepen inhield, maar dit project liep af op 31 juli 2021. Nationale maatregelen voorzien nu enkel in rechtsbijstand en vertegenwoordiging nadat een beroep is opgesteld en ingediend. Bijgevolg zijn asielzoekers volledig aangewezen op NGO's voor hun toegang tot een rechter, met name voor het opstellen en indienen van een beroep. Er wordt aan herinnerd dat richtlijn 2013/32/EU toelaat dat lidstaten NGO's toestaan overeenkomstig het nationale recht in de beroepsprocedures kosteloze rechtsbijstand en/of vertegenwoordiging aan te bieden aan asielzoekers. Het gegeven dat *in casu* asielzoekers aangewezen zijn op NGO's voor het opstellen en indienen van een beroep houdt op zich dan ook geen tekortkoming in die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Uit de informatie waarover de Raad beschikt blijkt aldus dat rechtsbijstand voor procedures voor rechtscolleges, weliswaar moeizaam, wel beschikbaar is.

Verzoeker wijst verder op de lage erkenningsgraad van Afghaanse verzoekers om internationale bescherming. Uit het citaat van het AIDA-rapport waarnaar hij verwijst blijkt dat in het verleden Afghaanse verzoekers discriminatoir werden behandeld, dat daar in 2022 voor het eerst een kentering in kwam en dat het aantal erkenningen terug afnam in 2023. Dit impliceert evenwel niet dat verzoeker een reëel risico loopt op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel van het Handvest, nu een lagere erkenningsgraad op zich daartoe niet volstaat en bovendien in de bestreden beslissing wordt gesteld dat uit het AIDA-rapport ook blijkt dat de effectiviteit van de rechterlijke toetsing is sterk verbeterd (AIDA-rapport, blz. 40).

Door in zijn middel nog te wijzen op standpunten van OSAR en te verwijzen naar bevindingen in een rapport van de Raad van Europa over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in het algemeen in Bulgarije, doet verzoeker verder evenmin afbreuk aan de genuanceerde overwegingen in het bestreden overdrachtsbesluit en de daaropvolgende conclusie dat, zelfs in acht genomen de kritiek die kan worden gegeven op de vastgestelde tekortkomingen, niet is aangetoond dat verzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening aan Bulgarije worden overgedragen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen. De verwijzing naar het feit dat OSAR dienaangaande een ander standpunt heeft ingenomen, doet daaraan geen afbreuk. De verwijzing naar het feit dat in het verleden een aantal Dublinlanden de overdrachten hebben opgeschort doet dat evenmin, nu verweerder is uitgegaan van de meest actuele situatie zoals omschreven in het AIDA-rapport.

Waar verzoeker tot slot nog verwijst naar een arrest van de Raad en stelt dat het gezag van gewijsde moet worden gerespecteerd, kan worden volstaan met de vaststelling dat het arrest geen betrekking heeft op de actuele situatie die met de thans bestreden beslissing werd beoordeeld, zodat het gezag van gewijsde niet kan worden ingeroepen.

Uit het voorgaande volgt dat verzoeker *prima facie* niet heeft aangetoond dat verweerder op kennelijk onredelijke, onzorgvuldige of onwettige wijze tot het oordeel is gekomen dat *“niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”* en dat *“er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013”*.

2.3. Het enig middel is niet ernstig. Nu niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden op dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou kunnen worden bevolen, wordt de vordering verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vijftwintig door:

A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
S. HERBOTS,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

S. HERBOTS

A. WIJNANTS